

get fra den Sætning, der ved en Feiltagelse er kommen ind i Udvalgets Betænkning; jeg havde virkelig tænkt mig, at man kunde have gjort noget Saadant, men jeg havde ikke ventet at høre det af den ærede Rigsdagsmand, der er saa velbekendt med, hvorledes der forhandles i Udvalg, navnlig i saadanne Sager, hvor hvert enkelt Medlem i Begyndelsen saa at sige har sin egen Mening, naar man indleder Forhandlingerne; man nedskriver da de forskjellige Meninger, indtil man kommer til et endeligt Resultat, men, da dette Resultat foreligger i Stumper og Stykker fra de forskjellige Medlemmer i Udvalget, troer jeg, at man let vil see, — og navnlig troede jeg, at den ærede Rigsdagsmand fremfor nogen Anden kunde forstaae, — hvor let en eller anden Sætning, der under Forhandlingerne har været nedskrevet paa et Stykke Papir, kan komme ind i det endelige Resultat. Paa samme Maade er den omhandlede Sætning kommen ind i Betænkningen; det er skeet ved en Feiltagelse, den har ikke det Allermindste at betyde, den tyder ikke paa nogen hemmelig Tanke, der mod Haandens eller Legemets Vidende er kommen frem paa Papiret; det er, som sagt, blandt meget Andet blevet nedskrevet og er saa senere ved en Feiltagelse kommet ind i Udvalgets Betænkning.

Endelig har det i høi Grad forundret mig at høre den Indvending, som den ærede Rigsdagsmand har gjort mod Forstaaelsen af § 3; det har glædet mig, at han ikke har Noget imod den, naar den kun forstaaes, som jeg har anført, men jeg troer, at det ikke kan være nogen Tvivl underkastet, naar man ret vil see paa den. Udvalgets Paragraph har med Hensyn til det omhandlede Punkt den selsomme Affattelse, som Regjeringens Udkast; vil' man sige, at det ikke er sagt i Udvalgets Redaction, hvem der skal reise Spørgsmaalet om Skolens Ombygning eller ikke, saa skal jeg dertil svare, det er heller ikke sagt i Regjeringens Udkast, altsaa har det den samme Feil, hvis det er en Feil. Udvalget er gaaet ud fra, at de, som hidtil have reist Spørgsmaalet, for Fremtiden ogsaa skulde gjøre det.

Der er her heller ikke sagt, at Skoleraadets Medlemmer skulde reise omkring og eftersee Skolerne, det er der slet ikke fordret, det skulde de ikke gjøre; men naar Skoledirectionen meddele Skoleraadet, hvorledes det forholder sig med en Skole, saa er det denne sidste Autoritet, der træffer Bestemmelse desangaaende. Der er kun den Forskiel paa Regjeringens og Udvalgets Forslag, at i hine er det Ministeriet, som afgjør Sagen, medens det efter Udvalgets Forslag er Skoleraadet. Men vil den ærede Rigsdagsmand sige: Skal da Skoleraadet være berettiget til at forbyde et Sogneforstanderskab at ombygge deres Skole, saa svarer jeg: Det ligger ikke i Paragraphen. Paragraphen siger jo, at Skoleraadet skal indhente Borgerrepræsentationens eller Sogneforstanderskabets Betænkning, og det vilde da være et urimeligt Skoleraad — jeg kan næsten ikke tænke mig et saadant Forhold muligt — som, naar Sogneforstanderskabet fandt, at Skolens Ombygning var nødvendig, dog vilde sige til Sogneforstanderskabet: Nei, Du maa ikke gjøre det; nei en saa unaturlig Autoritet kan jeg ikke forestille mig. Jeg troer derfor, at man ligesaa driftigt kan tage Udvalgets Paragraph som Udkastets uden at risikere den Misforstaaelse deraf, som blev fremhævet af den ærede Rigsdagsmand.

Monrad: Det har meget undret mig, at min ærede Ven, der sidder ligeoverfor mig (Frølund), har kunnet mene, at naar det forlangtes, at Børnene skulde være bekendte med Lærebogen, var det ligegyldigt, i hvilken Alder dette skulde være Tilfældet. Den Lærebog, som det kan være rimeligt at forlange, at Børnene skulde lære fra det 11te til det 14de Aar, er det urimeligt at begynde at lade dem lære fra det 7de til det 9de. Den ærede Rigsdagsmand vil saaledes maaskee indrømme, at det paa ingen Maade er nogen Modsigelse at finde den ene Fremgangsmaade uhenligsmæssig, og at man paa ingen Maade kan forsvare det derved, at denne Lærebog er den, der efter Bestemmelserne bruges ved Underviisningen; jeg troer forøvrigt ikke, at det er lovbekendt, at den skal læres udenad.